

René Balický

DĚTI MAGIE

KNIHA I

DO ZEMĚ OBRŮ

René Balický

DĚTI MAGIE

KNIHA 1

DO ZEMĚ OBRŮ

Grada Publishing

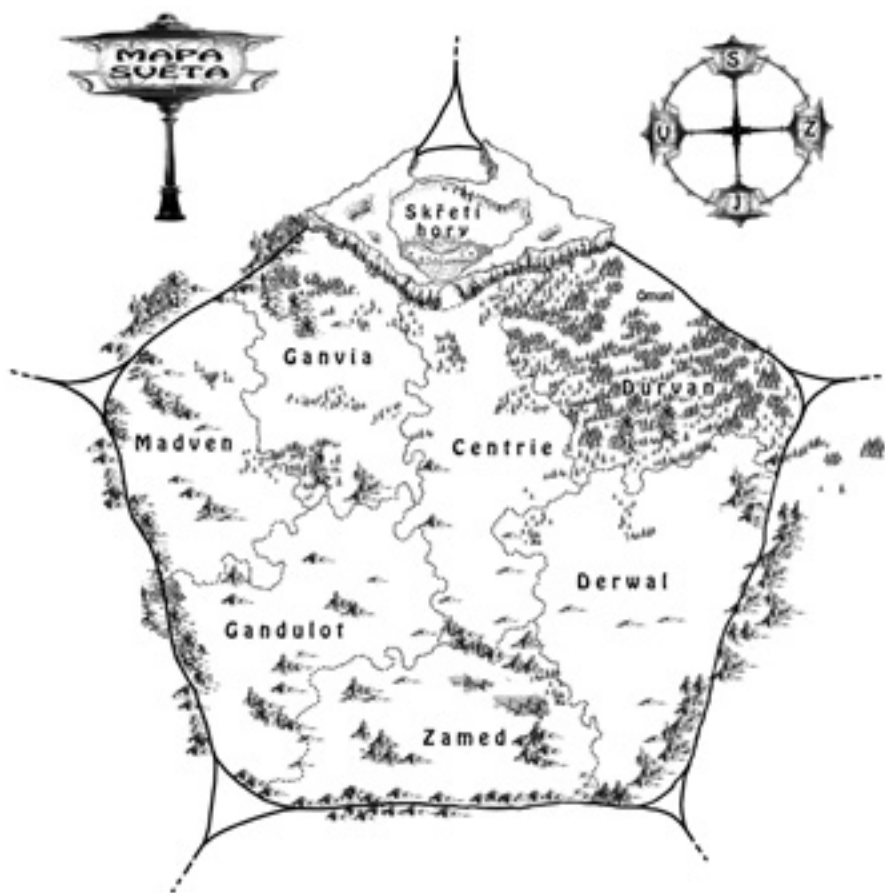
PLANETA MYTHREK

V dalekém, předalekém vesmíru existuje prazvláštní planeta. Po jejím povrchu plují skály jako tisícileté koráby a vytvářejí svými cestami země, ve kterých žijí různé rasy lidí, elfů, trpaslíků a spousty dalších stvoření. Tyto cesty jsou velice zvláštní. Jsou vyplněny tajemným pískem a kdo by jen jednou nohou na něj vkročil, mnohonásobně ztěžkne a je okamžitě stažen neuvěřitelnou silou kamsi dolů, do hlubin neznáma. Jedině tehdy, když právě pluje pískem skála, je zrušena ta smrtící zemská přitažlivost do vzdálenosti sta kroků kolem ní na všechny strany. Protože skála pluje pomalu, dokáže člověk rychlým během takovou hranici překonat i několikrát za dobu jejího přeplutí. Přeběhnutím této Smrtící hranice, jak jí všichni obyvatelé říkají, se kdokoli může dostat do jiné země. Jeden člověk nebo malá skupina na výpravě to dokáže lehce. Nikdy však takto nedokáže přejít veliká armáda, která by mohla napadnout sousední zemi.

Plující skály mají neuvěřitelnou magickou moc a jsou nějakým záhadným způsobem spojeny přímo s duší celé planety. Jednoho dne jedna ze skal začala myslet. Možná se to stalo náhodou a možná také ne. Časem si dala jméno Mythrek a tím jménem byl pojmenován i celý tento svět. Ať už náhodou či nikoli, skály svými cestami rozdělují povrch planety na obrovské šestiúhelníky a v každém šestiúhelníku žije svým jedinečným životem země se svými různorodými obyvateli v tisíceroých příbězích. Rád bych své vyprávění začal o první takové zemi – Sedmiapůltém království.

Zvláštní název tohoto království vznikl tak, že po celá tisíciletí byla tato země rozdělena na sedm částí – království a Temné hory. I když se v minulosti mnozí králové snažili tyto hory obsadit a začít v nich kopat, nikdy se to nikomu nepovedlo. Vždy se odněkud objevili trpaslíci nebo skřeti a všechny horníky i s vojáky vyhnali. Proto se hory začaly nazývat Temné nebo také Skřetí. Říkalo se, že v těch

SEDMIAPŮLTÉ KRÁLOUSTVÍ

horách musí být nějaké království skřetů a království trpaslíků, ale nenašel se nikdo živý, kdo by se odtamtud vrátil a mohl o tom vyprávět. Vědělo se jen, že Temné hory jsou dvakrát vyšší než nejvyšší hory v celém Sedmiapůltém království, a jsou tak rozsáhlé, že by zabraly polovinu jakéhokoli království.

Nejvzdálenějším od Skřetích hor je království Zamed. Je výjimečné tím, že má na svém území velké množství malých sopek. Trpaslíci využívají jejich žár a budují v nich místní hutě, ve kterých vyrábějí

velmi kvalitní železo, měď a cín. O rudu na výrobu kovů nemají nouzi, protože jí je v nedalekých horách velké množství. V některých hutích a kovárnách dokonce pracují s trpaslíky i lidé.

V sousedství Zamedu je království Gandulot. Je také plné horských skalisek, ve kterých se ale těží drahé kamení. Dají se tam najít snad všechny druhy drahokamů a polodrahokamů, kromě diamantů.

V království Madven mají největší bohatství ve zlatých dolech, ve kterých ho zotročení poddaní těží s velkým úsilím.

Království Ganvia sousedí na jedné straně s královstvím Madven a na druhé straně s Temnými horami (Půltým královstvím). Jeho největším bohatstvím jsou solné doly. Jak všichni víme, pro život je sůl cennější než zlato.

Další soused Skřetích hor, ale z opačné strany, je království Durvan. Je plné lesů, jejichž dřevo se vyváží a také se z něho vyrábí dřevěné uhlí. Celým územím Durvanu vede obchodní cesta, po které se z hraničního města Omuni dováží kamenné uhlí. Pro svou vzácnost je podstatně dražší než uhlí dřevěné a mohou si ho dovolit pouze královské rodiny. Omuni leží přímo u Smrtící hranice a obchoduje se sousedním městem za ní díky velké rovině přímo u hranice. Lidé tam mají hodně času na převážení zboží přes hranici v době, kdy tamtudy pluje skála.

Království Derwal oplývá obilím. Vyváží ho a vyměňuje za jiné zboží se svými sousedy.

Posledním královstvím uprostřed celé země je Centrie. Zde se chovají nejrychlejší koně a staví nejlepší kočáry. Také – díky své poloze mezi ostatními zeměmi – má toto království nejvíce obchodních cest a největší touhu vládnout všem.

Půlté království vlastně ani královstvím není. Je to do široka i do daleka rozložené obrovské pohoří, plné skřetů, trpaslíků a jiných „divných stvoření“. O místních obyvatelích se toho – jak již bylo řečeno – v ostatních královstvích moc neví. Pouze obchodníci odtamtud vozí skřetí diamanty, zbraně a různé fajnovosti vyrobené trpasličími kováři.

ZEMĚ ČARODĚJŮ

Ve světě stvořeném fantazií leží legendami a hrůzostrašnými příběhy opředená Země čarodějů. Je to tajemná, prastará a nebezpečná říše kouzelných bytostí. Ze všech stran ji stráží mohutné hory. Jejich vrcholy sahají do ohromných výšek, kde je vzduch tak řídký, že jen málo tvorů kromě draků a skalních orlů tam dokáže dýchat, létat a žít.

Z nekonečné hradby těžkých bouřkových mraků se sráží voda a jako jemný déšť omývá horské masivy. Stéká z nich v tisících křišťálově čistých potůčcích, které se proplétají mezi kameny, vysokým mechem a různobarevnými lišejníky, aby vzápětí padaly dolů jako drobné vodopády do husté zeleně tisíciletých lesů pokrývajících celou zemi. Pod prastarými rozložitými zelenými velikány se rozlévají koryta potoků, řek a říček. Jejich břehy často přecházejí v močály. Slepá ramena se mění v tůně nebo mizí v podzemních jeskyních.

V těžkém vlhkém vzduchu prostoupeném vůní tisíců květů poletují hejna motýlů, elfušek a létavic. Všude kypí život. Ve vzduchu, vodě, na zemi i pod ní žijí tisíce druhů rostlin, zvířat i něčeho, co není ani zvířetem ani rostlinou.

Kam až lidská paměť sahá navštěvovali tuto zemi jen ojedinelí hosté. Byli to elfové, trpaslíci, víly, skřeti, gnómové. Z lidské rasy to byli čarodějové, bylinkáři, šamani, krajánci a hraničáři. Jedno však měli tito návštěvníci společné. Jejich životy se od okamžiku, kdy do této nepoznané části světa vkročili poprvé, úplně změnily. Jen málo zasvěcených znalo místo, kde tahle bájná země leží. Toto tajemství bylo velmi, opravdu velmi dobře střeženo.

Před mnoha lety byli do této země Istí a násilím nahnáni všichni z celého Sedmiapůltého království, kteří ovládali magii. Takto se jich chtěli mocichtiví králové a bezohlední obchodníci zbavit. Mágové, sloužící na královských dvorech, byli totiž odjakživa ochránci přírody a bytostí v ní žijících. Snažili se zabránit válkám a rabování

zemí. Jejich názory se musely brát vážně a jejich hněvu se bylo třeba bát. Oni totiž stáli na vrcholu magického vědění. Byli to velmistři, na rozdíl od mistrů čarodějů a běžných kouzelníků, kteří byli ve srovnání s mágy skoro učni. Nicméně i kouzelníci byli hodně znalí umění magie ve srovnání se svými učni nebo normálními lidmi.

Před příchodem čarodějného lidu žila v této zemi odedávna tajemná stvoření – samozřejmě kromě trpaslíků, elfů a různých lidí zabývajících se magií. Nové přistěhovalce brali tito obyvatelé jen jako nechtěnou návštěvu.

Po jejich příchodu proto vznikala mnohá bájná dobrodružství. Čarodějný lid se usídlil na „bezpečných místech“, která byla chráněna před nezvanými návštěvníky obránci a jejich kouzelnými pomocníky. Největším a hlavním se stalo Bílé město. Vyrostlo na ruinách ještě staršího města rozprostírajícího se na břehu močálu, který je odděloval od skřetí strany. Malá městečka s vesnicemi pak vznikala co nejbližší hlavního města. Bylo to z bezpečnostních důvodů. Lidé se chtěli v případě jakéhokoli ohrožení spolehnout na ochranu Bílého města a využít možnosti skrýt se v něm.

Z okolní divočiny do ulic někdy zabloudili různí tvorové. Pokud však chtěli škodit, okamžitě se objevili strážci a vrátili je tam, odkud přišli.

Zvláště děti v těchto dobách zažívaly báječná dobrodružství při průzkumu zřícenin a zapomenutých míst. Mnohé prastaré budovy, které zde byly nalezeny, nesly z opatrnosti a úcty k jejich bývalým stavitelům a obyvatelům označení „nepřístupné“.

Příběhy, které vám chci nyní vyprávět, začínají jedenáct let po skončení Války žalu. Čarodějný lid se stále sžívá s původními obyvateli.

Toho dne se v městečku Nový Svět v Pekařské ulici probouzelo překrásné ráno. Na nebi nebyl ani mráček, sluníčko hrálo a vysoušelo ranní rosu na rozvíjejících se květech. Nad záhony poletovala spousta brouků a pestrobarevných motýlů. Domky se tady nejvíce podobaly obřím dortům, bábovkám či bochníkům chleba vyzdobeným bonbony, ovocem, marcipánovými krajkami a perníkovými okenicemi.

V jednom takovém domku žili Ernus a Alva Portálovi s dětmi Zuri-
nandou a Mikaelusem. Dětem ale nikdo neřekl jinak než Zuri a Mik.
Jejich dům se lišil od ostatních především tím, že vypadal tak nějak
normálně. Protože se pan Portál III. zabýval stavbou portálů a pře-
nášedel, což jsou transportní zařízení pro vše živé i neživé, byly dveře
a okna domu zdobeny portálovými sloupy. Paní Alva se pro změnu
věnovala zemědělným fytům, což bylo na první pohled zřejmé, pro-
tože vše zelené kolem domu neslo stopy její láskyplné péče a usilovné
práce jejich magických pomocníků.

» Úpis z magické encyklopedie «

POMOCNÍCI – FYTI A ANIMOVÉ

Čarodějný lid velmi často používá magické pomocníky.
Někteří jsou podobni rostlinám a jsou pojmenováni fyti.
Pomocníci, kteří se podobají zvířatům, jsou označováni
jako animové. Takto je poprvé pojmenoval starý čaroděj
Hery. Jsou to slova z prastaré, již zapomenuté řeči. Malé
děti pomocníky dostávají jako kamarády na celý život.

V útulném podkrovním dětském pokoji rodiny Portálových se
s tichým zaskřípáním samo od sebe začalo otevírat okno. Nejdříve
se pomalu otočila klička a pak se obě okenice daly téměř bezhlučně
do pohybu. Jakmile se otevřely dokořán, zavířil pokojem čerstvý
ranní vzduch a uprostřed pokoje se ozvalo tiché „paf“. Pod stropem
se objevil houf švitořících ptáčků. Létali po pokoji a jemnými hlásky
štěbetali: „Dobré ráno, dobré ráno, zlatička!“ Někteří z nich zamířili
ke dvěma postelím, kde spali Zuri s Mikem. Snegli se dolů, aby při-
stáli na rozcuchaných hlavách obou dětí a třepotem malých křídel
odváli poslední zbytky jejich snů.

Jako každé všední ráno, i dnes se dětem vůbec nechtělo vstávat
a jít do školy. Večer totiž dávali ve vizadle nový díl jejich oblíbe-

ného pohádkového seriálu. Děti si ještě dlouho po tom, co zhasly poslední světlušky v lampičkách na nočních stolcích, šeptaly o svých oblíbených příbězích z vizadla, snech a nesplněných přání. Ráno se jim samozřejmě nechtělo vylézt z krásně vyhrátých peřin.

Ve stejnou dobu se o patro níže rodiče chystali do práce. Na stole voněla čerstvě vykouzlená snídaně. Maminka tradičně obsadila koupelnu a taťka se přehraboval v kouzelných krystalech, které si večer přivezl z výprodeje.

Pečlivě je leštil sametovým hadříkem a pozorně prohlížel proti magickému světlu ve své holi. Kontroloval jejich čistotu a zkoumal zvláštní struktury příměsí uvnitř krystalů. Tyto příměsi vytvářely žilky různých barev, tlouštěk a tvarů. Zkušené oko dokázalo odhadnout, jaké magické vlastnosti jednotlivé příměsi propůjčovaly krystalům. Pan Portál takové oko měl. Samozřejmě, že to nebylo okem, ale dlouholetými zkušenostmi v zacházení s krystaly a také nadáním pro tuto práci.

» Úypis z magické encyklopedie «

MAGICKÉ UYMOŽENOSTI

Díky přemíře magie si lidé v Zemi čarodějů všemožně zjednodušují život. Uymýšlejí věci v okolních zemích nevidané. Úžasné vynálezy, jako je sprcha, splachovací záchod, vizadlo nebo šeptalka, jsou srovnatelné snad jenom s vymoženostmi naší doby. Vizadlo je obdobou televize. Běží v něm pouze jeden jediný program, protože nikdo nevysílá žádné zbytečnosti, jako jsou reklamy na nepotřebné a drahé věci. Šeptalka je obdobou mobilního telefonu. Je dokonce lepší, protože nepotřebuje baterie.

Dobíjí se totiž přitulením ke svému majiteli a někdy se i trochu pomazlí.

Rozespalý Mik šel do obýváku k vizadlu na ranní pohádky. Míjel otce ve chvíli, když si vybral z krystalů ty správné „kousky“ pro dnešní stavbu nového portálu a nesl je v dřevěné truhličce.

„Dobré ráno,“ pozdravil otce.

„Ahoj Miku, Zuri ještě spí?“ zeptal se tatka a upřel na něj zkoumavý pohled skrz brýle.

„Jo,“ zamručel Mik, když spouštěl vizadlo svojí kouzelnou hůlkou.

Tatka se nadechl, lusknul prsty a přenesl tak slova, která hned nato vyřkl, do dětského pokoje: „Zurinando, vstávej, sakramente, terem-tete a hrom do čepice!“

„Hmmm,“ zamručela Zuri, otočila se na druhý bok a přetáhla si deku přes hlavu. Byla o tři roky mladší než Mikaelus a se vstáváním měla vždy větší potíže.

Po dalších deseti minutách měl tatka vše naloženo ve svém různoletu – obrovském létajícím lodním kufru opatřeném sedadlem, potaženém krásným tmavě zeleným semišem.

„Tak kde je ta Zuri?“ křiknul. Z kapsy cestovního pláště vyndal svůj portační kroužek, což bylo jeho speciální přenašedlo, pevně ho sevřel v dlani a řekl: „Zuri, sprcha, okamžitě!“

Přivřel oči, aby si výsledek kouzla dobře představil, a druhou rukou do vzduchu načrtnul kouzelný symbol. Pak se třikrát zhoupl v sedle kufru a pronesl startovací formuli. Kufr vydal zvuk, jako když se probouzí medvěd ze zimního spánku, a pak začal tichounce příst jako kočka. Pan Portál ho láskyplně poklepal, křiknul „Hyjéé!“ a odletěl otevřenými dveřmi do práce. Ze Zuri pomalu sjela peřina na postel a ona se stále spící vznesla. Zamířila si to vzduchem směrem ke dveřím pokoje. Ty se neslyšně otevřely a propustily ji do chodby. Kdyby nespala tak tvrdě, uvědomila by si, že se pohybuje asi dva lokty nad zemí a směruje schodištěm dolů, středem předsíně až do koupelny. (Pro ty, kteří nevědí, co je to loket – jeden loket je měřítko o velikosti stejné, jako je vzdálenost od špičky malíčku po špičku lokte na jedné ruce.)

Zuri doplula až nad nádherně zdobenou vanu tak tiše, že mamka stojící před zrcadlem u umyvadla ji ani nepostřehla. Díky světluš-kám, které poletovaly kolem její tváře, se maminka viděla v zrcadle

daleko lépe, než byly vidět okolní věci v koupelně, které se ztrácely ve stínu. Když už byla Zuri asi jeden palec nade dnem vany, přestalo vznášecí kouzlo působit a ona dopadla do tvrdé a studené vany. (Pro ty, kteří nevědí, co je to palec – jeden palec je vzdálenost, která je stejná jako délka palce dospělého člověka.) To ji nadobro probudilo ze sladkého podřimování. Otevřela oči a zjistila, že leží v koupelně a kohoutek od studené vody se nezadržitelně otáčí. První kapky opouštěly růžici sprchy nad její hlavou a Zuri připadalo, že velice touží po setkání s ní.

» Úpis z magické encyklopedie «

RŮZNOLETY

Různolety jsou zvláštní stvoření – nestvoření. Utvářejí se dvojím způsobem. Buďto si čaroděj vybere předmět, na kterém chce létat, nebo jej vytvoří, a nabije ho létací magií. Anebo začaruje létajícího pomocníka do tvaru či podoby, jaká se mu líbí. Začarovanému pomocníkovi lze měnit podoby za jiné velmi lehce, kdežto předmětu nabitému létáním se mění podoba poměrně těžko a málokdy se to vyplatí. Nejdříve totiž musíte odčerpát létací kouzlo, přečarovat předmět na jiný a znovu ho nabít létacím kouzlem. Nehledě na to, že takový předmět se znovu musí učit létat. Nejdříve je nejistý a žádný zázrak od něj nemůžete čekat. Teprve časem v něm získáte spolehlivý dopravní prostředek. Potom má tu výhodu, že jej nemusíte krmit, kdežto pomocník vždy potřebuje z něčeho načerpat sílu.

„Zastav vodu!“ křikla na kohoutek, ale ten jen mírně zazářil ochranným kouzlem.

„No jo, tatka,“ pomyslela si. Okamžitě vyskočila z vany a přitom se zachytila nejbližší opory, což byl okraj vany a mamčin rukáv. V tu chvíli držela mamka rtěnku na horním rtu a během okamžiku vypa-

dala jako upír, kterému teče z úst krev po bradě až na krk. Nadechla se, aby jí vynadala, ale to už Zuri opouštěla dveře koupelny a koutkem oka sledovala, jak padající proud kapek změnil směr letu a vydal se za ní, aby ji dostihl a smáčel pyžamo. Tryskem proběhla chodbou až do kuchyně a otočila se proti letícímu proudu ledové vody. Když už byly první kapky asi dva lokty od jejího obličejce, chladnokrevně přibouchla dveře. Voda se o ně rozprskla s lehkým zamlaskáním. Pomalu stékala po jejich vyřezávaném povrchu a Zuri si pomyslela, že únik před tatkovým kouzlem zvládá docela dobře.

„A nezapomeň to utřít!“ uslyšela mamčino volání z koupelny. Zuri se čas od času takovoto probuzení přihodilo. Dříve se často probírala mokrá ve vaně, ale dnes je už vytrénovaná a dokáže před vodou utéct. Jen to vytírání ji zlobilo.

„*To musím nějak vyřešit!*“ přemýšlela a rozhlížela se po kuchyni. Její pohled hledal něco, co by ji inspirovalo. V polici uviděla velký hrnec.

„A mám to! Ten bude akorát na chycení vody,“ usmála se spokojeně, „a je po vytírání.“

„A nezapomeň to utřít!“ posměšně opakoval Mik z obýváku. Přestože měl plnou pusku koláče a hleděl na vizadlo, neodpustil si sledovat Zurinu ranní sprchu a také ji patřičně okomentovat.

„Sestřičko, jsi čím dál tím lepší!“ smál se s nohama na stole a talířem nakrájeného koláče v pravé ruce. Smál se ale jen chvíli. Koláč v puse mu zaskočil a on se rozkašlal.

„To máš za to, že se posmíváš, brašine!“ uštěpačně prohodila Zuri, když skončila s vytíráním vody a šla se oblékat.

„Zase jíš u vizadla?“ ozvala se ze dveří koupelny mamka. Přistihla Mika, jak rychle sbírá droby, které při kašlání vyprsknul na koberec.

„Dobře, milánkové,“ pokračovala mamka, „dnes odpoledne přijedou na návštěvu babičky a dědečkové a vy mi, až se vrátíte ze školy, pomůžete s úklidem. Mikael vysaje všechny pokoje a Zuri vytrže podlahu. A to vám říkám, jestli ne, tak jste bez vizadla!“ zahrozila prstem.

Snídaně pak proběhla bez dalších problémů, jenom Zuri koláč spíše rozebrala, než snědla. Neměla ráda ovoce, kterým byl koláč ozdoben, a také byla nervózní ze zkoušení, které ji čeká ve škole. Obě děti se

ještě na chvíli rozvalily na gauči a se zraky upřenými na vizadlo se vzpamatovávaly z ospalosti. Po nekonečně pomalém oblékání, jídle a mytí byly připraveny odejít do školy.

„Nástup!“ zavolala mamka, „a rychle, už nemám čas! Uši, nehty, kapesníky, ukázat.“ Ještě rychle zkontrolovala, jak jsou děti oblečené, a odešla do práce. Oba dva sourozenci brali její kontroly s velkou nevolí, přece už nejsou malí, ale raději neodporovali. Museli by si totiž vyslechnout další výchovnou přednášku a na to po ránu neměli náladu. Zvláště těžce probuzená Zuri ne.

» Úpis z magické encyklopedie «

KOUZELNÝ ZÁMEK

Kouzelní zámci jsou zvláštní pomocníci. Většinou mají podobu klepadel, malých zavěšených zvonků nebo mačkácích balonků ozdobených různými doplňky. Plní funkci záznamníku pro rodinné vzkazy. Také dokážou hlídat celý dům před zloději, požáry a jinými živelnými pohromami.

Každý zámek dokáže prorůst svými neviditelnými magickými vlákny celý dům a hlídat každou místnost. Přeje-li si pán domu, aby zámek nepouštěl skrze otevřené okno komáry a jiný otravný hmyz, opravdu se tak stane. Dokonce dokáže zjistit a uhasit malý požár. Pravda, někdy se splete. To když paní domácí třeba připálí nedělní pečínku a nevaruje před pečením zámek. Pak může být najednou kuchyň plná sněhu uprostřed nejteplejšího léta. Vše záleží na tom, o jakou službu lidé, kteří si kouzelný zámek pořídí, požádají. Také záleží na schopnostech zámků. Samozřejmě cena slabého a nejlepšího zámku je rozdílná, a to velmi.

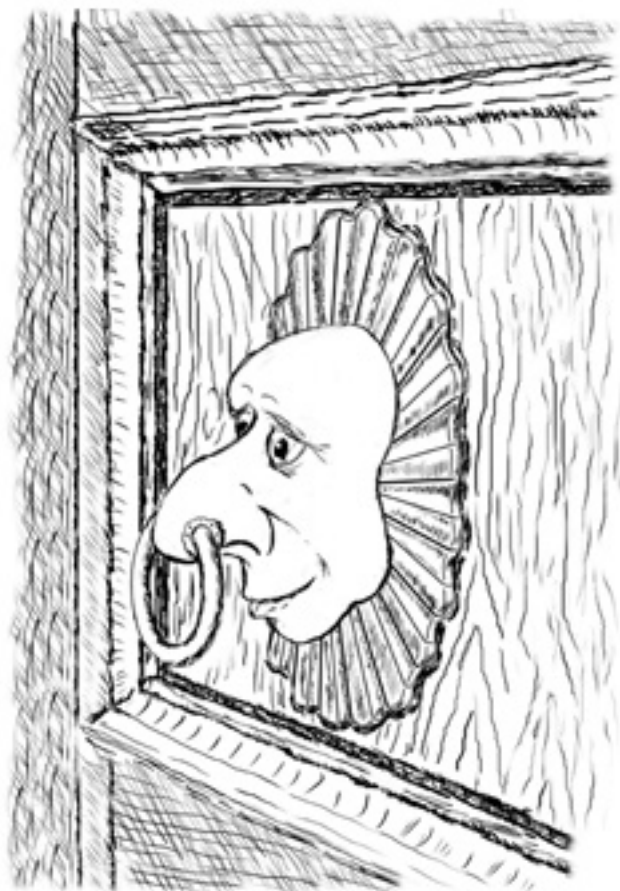
Mik si vzal v předsíni mošnu s učením, otevřel venkovní dveře a vykročil na ulici.

„Měj se, zámku,“ pozdravil strážný zámek ve tvaru klepadla na dveřích.

„Ahoj, Mikaelusi, přeji ti krásný den,“ odvětil zámek.

I Zuri již vybíhala ze dveří. „Ahoj, zámku,“ řekla a cvrnkla zámek laškovně do klepacího kroužku, který mu trčel z nosu.

„Jevanecky, málem bych zapomněl!“ plácl se Mik do čela. Musel se vrátit pro zapomenutého anima.

„Čerte, Čerte, kde jsi? Pojď ke mně!“ Z předsíně přiběhl asi loket a půl vysoký beraní anim, v encyklopediích nazývaný Bery. Mik si ho pojmenoval Čert podle jedné pohádkové bytosti, kterou viděl ve viza-dle. Čert se otřel Mikovi o nohu a spokojeně zamružel. Chlapec mu nasadil na záda školní mošnu a pak vyběhli na ulici.

» Úypis z magické encyklopedie «

TELESKŘÍTCI

Teleskřítci jsou podivná stvoření ovládající magické teleportační neboli přenášeací umění. Dokážou ho tak dobře,

že je vůbec nevysiluje. Umějí přemístit sebe, kohokoli a cokoli na jakékoli místo. To místo však musí teleskřítek dobře znát nebo mu ho musí někdo dobře popsat, protože si ho totiž musí dokonale představit. Jinak se může stát, že vás přemístí úplně někam jinam. Za své služby si nechají platit profisluzbou.

U Zemi čarodějů se o ně mázové starají od jídla, ošacení, až po stavbu obydlí, to znamená portačních – přenosových lamp. Samo přemisťovací kouzlo je provázeno jiskřením a zábleskem.

Obydlí skřítků, lépe řečeno porty, bývají mnohdy obklopeny různobarevnou září. Jednu takovou lampu – lucernu – obvykle obývá jeden skřítek. Zároveň se stará o osvětlení a ochranu svého okolí proti zlu. U mnohonásobné lampě žijí spříznění skřítci nebo dokonce celá rodina. Teleskřítci od srdce nesnášejí skřety a jim podobná zlá stvoření, takže v divočině mimo město se jejich umění dá jen málokdy použít a teleskřítci se jen výjimečně nechají přemluvit na výpomoc s přenášením do divočiny.

V okamžiku, kdy děti zahlédly spolužáky na ulici, opustila je dokonale veškerá ospalost. Rozběhly se k nim. Jejich kroky zněly po kamenném dláždění a vmísily se do šumu všedního rána. Mik se přidal k Awetovi a Silamovi Pečínkovic, kamarádům od sousedů.

„Čau!“

„Ahoj!“ Vzájemně se poštuchovali. Jejich animové se jim honili kolem nohou se stejnou rozpustilostí jako jejich pánové.

Na Zuri čekala její nejlepší kamarádka z ulice, Krista.

„Ahoj, Zuri, dneska jdeš nějak pozdě!“ usmála se.

„Ále, nechtělo se mi vstávat. Dívala ses včera večer na pohádku o světě bez kouzel?“

„No joo, byla to legrace. Jak tam třeba žili bez kouzel, měli hlad a v zimě neměli čím topit, protože jim bohatý král všechno bral,“ vzpomínala Krista, „ale zažít bych to nechtěla.“

Děti postupně přicházely k cestovnímu portálu ve tvaru pouliční lampy se čtyřmi lucernami. Celá lampa měla tmavě modrou barvu a zdobily ji žlutkově žluté okrasné lístečky. V malém domečku nad každou lucernou bydlel skřítek a pozorně sledoval děti, které se pod ním zastavovaly. Pokaždé vyslovil jejich jméno a zeptal se na místo, do kterého se přemísťují. Pak lusknul prsty, lucerna se rozsvítila a dítě se rozplynulo v záblesku světla. Mik se Zuri si také stoupli pod lampu na tmavší kruhy vyznačené v dláždění. Skřítek nad Mikaelem zrovna znuděně seděl na rameni své lampy a komíhal visícíma nožičkami. S nepřítomným pohledem vyslovil Mikovo jméno a poslal ho do dílny živlů k slovnému kouzelníkovi Rataťovi.

Mik ještě zaslechl hlas jiného skřítky, který káral Silama: „Hele, drž si toho anima u nohy, jinak ti ho pošlu na druhý konec města!“ Pak se mu roztočilo světlo před očima a zmizel. Skřítečka od lucerny, pod kterou stála Zuri, se bavila s další skřítečkou a skřítkem v místě, kde se setkávala všechna čtyři ramena portálu. Měli tam malé lavičky a zrovna o něčem nadšeně diskutovali. Zuri otevřela pusy, aby na sebe upozornila. Ve stejný okamžik ale skřítečka luskla prsty a Zuri byla odeslána do ulice s cukrárnou paní Sladké, kde se učila umění kuchařských kouzel.

» Úypis z magické encyklopedie «

KOUZLO-ZKOUŠKY

Po usazení čarodějného lidu v nové zemi navrhli nejmoudřejší z moudrých první jednotné učení pro své děti. Nejdříve se učí přírodopis, aby poznaly zemi, ve které se narodily. Musejí znát všechna nebezpečí a zároveň návody, jak přežít. Jedno z hlavních pravidel nového zákona čarodějů totiž praví: „Ať se dostaneš do jakéhokoli světa, nejdříve se musíš naučit být soběstačný. Tím se nikdy nestaneš závislým na místních vládcích a nebudou mít sílu tě zotročit.“

Teprve když se naučí děti přežívat, začnou se učit kouzlit. Jsou totiž ve světě místa, kde normální magie nefunguje. Tam je třeba přežívat díky vědomostem o přírodě. Každý musí vědět, co se dá jíst, co nás ochrání před špatným počasím, ale také musí poznat to, co nás může sežrat.

ZKOUŠKA

Zuri se objevila pod jinou lampou na křižovatce ulic Cukrářské a Marcipánové. Popošla pár kroků dopředu, aby nepřekážela příchodu dalších žáků. Zastavila se, zavřela oči, zhluboka se nadechla a vykročila pravou nohou do Cukrářské ulice. Ne že by se jí udělalo cestou špatně, ale zůstala sama samotinká, bez kamarádek, které se učily v jiných cechovních školách. Teprve nyní na ni dolehla tíha dnešního dne. Raději by se zajímala o brouky a motýly na rozkvetlých záhonech před cukrárnou, ale dnes ji čekaly kouzlo-zkoušky.

Jestli je zvládne, dostane ve škole svoji první kouzelnou hůlku, znak odbornosti na čepici a doma krystal, ze kterého si bude moci vyvolat svého prvního anima nebo fyta. Pomocníka, mazlíka a zároveň kamaráda na celý život.

Zabraná do myšlenek došla Zuri ke dveřím cukrárny. Dveře byly odemčené a kouzelný zámek zrovna podřimoval. Asi se mu dnes nechtělo vítat žáky, když měl vlastně volno. Vzala za kliku a vstoupila do haly zahalené mírným přítímím. Police a podstavce z tmavého dřeva se dnes obzvláště leskly, i když zde nebylo mnoho světla. Neubránila se vzpomínce na svoji první návštěvu v této cukrárně. Když ji sem mamka poprvé přivedla, nemohla od starého dřevěného nábytku oči odtrhnout. Byl prostě úžasný a plný dobrot.

Dnes ve spěchu procházela mezi podstavci, nad kterými se vznášely vykouzlené dobroty. Když ucítila jejich vůni, sevřel se jí hladem žaludek. Snídani vlastně moc nedala, když byla ráno nervózní z dnešních zkoušek. Rychle se rozhlédla, jestli nikdo nejde, přikročila ke stojanu s nádherným dortem ve tvaru rozkvetlé růže, ulomila kousek a okamžitě ho slupla. Pak uslyšela v dálce něčí kroky. Znovu se rychle rozhlédla, jestli ji nikdo nevidí, ulomila si ještě jeden kousek dortu, strčila ho do pusy a vyběhla po schodech do prvního patra.